

„Een Jood.... ja.... een Jood”. En nooit had Maurice dit woord, dat hij schier in alle nuances in zijn leven had gehoord, op deze wijze als een gedempte juichkreet horen uitzuchten. Hij zocht haar ogen: die waren klein van teerheid en geluk, en zijn eigen ogen verdrinkend in de hare, mompelde hij: „o Suze, Suze — hoe dânk ik je”.

Het was een duizelende zomerochtend. De hemel had die heerlike bleek-blauwe kleur, die engelenogen moeten hebben en de zon sloeg zijn gillende stralen op de in een dauw-bad verfriste aarde aan spetters.

Over het grasperk, voor de villa, wemelden al dol de insecten dooreen. Bijen, hommels en staalblauw- of goudgroen-glanzende torren drevén of dansten in de geurige lucht en vlinders, veel vlinders vladderden over de bloemperken. Voorname pauwogen klep-vleugelden langzaam van viool tot viool en bleven soms lang roerloos met gesloten wieken op één zo'n fluwelen kroon, als was hun leven met het bloeme-leventje vergroeid. Maar 't meest waren de koolwitjes, die geen waardigheid hadden op te houden en overmoedig ronddolden, dwaze spelletjes spelend met de vlammeende vuurpijlen en de trotse paarse riddersporen.

Suze stond, alleen, voor de opengeslagen tuindeuren in de huiskamer en haar ogen glimlachten tegen de bleke lucht. Zij droeg een wit-batisten empire-japonnetje, veel-lijkend op een baby-jurk en haar meer dan ooit een meisje, haast een kind, makend.

Zij doolde de tuin in, haar half naakte armen bengelend langs haar slank lijfje en in haar ogen een overmoedige lach. De hemel riep: hij komt! de zon schreeuwde: hij komt! en de bloemen, de vlinders en bijen, alles geurde, wickte en zoemde: hij komt! Zij bewoog haar vingers om er de zijde lucht tussen te voelen, die lucht, die langs haar armen vloeide, langs haar haren, haar oren en die zacht, zacht murmelde: hij komt. Zij slenterde weer terug naar de tuindeuren, vanwaar ze op de weg kon zien; ze vond er,

vlak bij, haar witte katje — jong baby-poesje van moeder Gardine — in een pruimeboom zitten, angstig miauwend, daar het, onervaren, een te dunne tak was opgeklauterd en nu heftig heen-en-weer wiebelde om evenwicht te bewaren. Suze strekte haar armen naar het diertje, kon het net grijpen en zette het, spelerig, op haar hoofd. De pootjes nagelden in haar haren en het katje deed moeite los te raken; maar toen het niet lukte nestelde het zich wijsgeerig-tevreden spinnend in Suzes kapsel en begon, vooroverbuigend, liefkozend Suzes voorhoofd te schrapen met het spits-roze tongetje. Balancerend met haar hoofd ging Suze de kamer in en trachtte, voor de spiegel, zich van haar wollig lastje te bevrijden. Na veel pijnlike trekjes en nijdige miauwttjes kreeg ze het gedaan; maar haar kapsel zag er treurig uit. Ze kon het zo niet laten. Och, nog tijd genoeg! en zingend, handen-klappend als een blij kind, liep ze naar boven.

Toen haar haren los waren, trof Suze-zelve haar meisjes-achtig uitzien zo en ze kreeg plotseling lust zich te kappen als toen ze nog school ging. Ze moest het doen, het zou hem verrassen! In haar rommella zocht ze twee licht-blauwe linten en bond er een boven, een achter. „Wat lief”, ontviel haar, zich-zelf in de spiegel bekijkend en toen, lachend, vermaande ze: „houd je mond, ijdeltuit”. Een wals fluitend ging ze de trap af.

Ze kon niet stilstaan van haar onrustige verwachting en daar het in de tuin al te warm werd, bleef ze maar drentelen in de noch koele huiskamer, telkens door de glazen deur naar de weg speurend.

Even over tienén zag ze, nog vèr-vaag, een fietser. Zou hij het zijn? O, waarom had ze geen toneelkijker, dat ze niet zolang in onzekerheid hoefde te zijn! Fiets toch hard, hârd, dat ik je gauw kan herkennen!

Toen ze wist, dat hij het was, ging ze rondom de tafel dansen; want wuiven mocht ze niet — voor mogelijke toeschouwers — en als ze in de deuropening bleef, zou ze